

Suplimentul REALITĂȚII

ilustrate

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

În momentul când scriu buletinul acesta, agențiile teografice publice buletinele medicale cari arată fazele bolii regelui Angliei. Suveranul a răcit cu prilejul unei festivități. Deoarece gripa prezintă simptome alarmante, medicii au recomandat regelui patul.

În jurul suveranului bolnav, națiunea întreagă a făcut scut de simpatie și a depus la picioarele sale omagiul unei calde afecțiuni.

Regele Angliei este un suveran nu numai respectat, dar și iubit prin tactul și prin solitudinea cu care conduce destinele poporului.

*

Cu prilejul unei partide de vânătoare, suveranul Spaniei a fost victima unui grav accident. Nu cunoaștem deocamdată alte amănunte asupra acestui accident care, cu drept cuvânt, a emoționat.

*

A stărnit senzație discursul rostit în parlamentul maghiar de către fostul ministru de comerț, Gratz, discurs prin care se arăta necesitatea orientării politice a Ungariei în direcția apropierei de Franța.

Tonul și atmosfera dovedeau că oratorul nu exprima un deziderat personal ci că era port-cuvântul oficialității.

Exprimarea dezideratului dovedește implicit, recunoașterea greșelilor politice săvârșite până acum de conducătorii destinului Ungariei.

Incercările de turburare a ordinii europene prin revizuirea tratatului de la Trianon, alianțele încheiate cu scopuri revanșarde, agitațiile provocate și alimentate în cuprinsul Statelor vecine, au creat Ungariei o penibilă situație. Ungaria nu mai poate sta izolată.

Discursul din Camera maghiară, aplaudat de banca ministerială și comentat favorabil de cercurile oficiale e semnificativ. Rămâne de văzut, însă, întrucât se poate pune temei pe dezideratul exprimat în cuvântarea fostului ministru.

S'a răcit timpul. În câteva puncte ale țării a nins. Adio zilele de toamnă însorită cu plimbări la sosea, în trăsura deschisă...

A venit iarna, — și cu ea frigul nisoarea, grija pentru palton, blană, lemne, etc. etc.

Între timp, însă, telegramele anun-

ță un val de... căldură în Statele Unite.

*

O întrunire cetățenească, organizată, la București, cu scopul de a se cere acordarea amnistiei, a degenerat într-o manifestație nepermisă înfrântă însă de autorități. E regretabil că acțiunile cetățenești, desfășurate în cadrul îngăduit de legi, sunt compromise de acțiunea agenților provocatori. Specimenele acestea pot periclită orice faptă și pot compromite orice idee. Deaceia ele trebuie excluse din orice mișcare, în însăș interesul mișcării.

Memoriile lui Alexandru Zoubkoff

Cuvânt înainte

CURAND după ce mă stabilisem la Bonn, începusem să mi aștern pe hârtie trecutul, dar asta numai așa, pentru mine. După câteva capitole, am intrerupt lucrarea. Dar într-o bună zi, fui surprins de apariția unui volum cu titlul: „Romanul de dragoste al prințesei Victoria Schaumburg-Lippe și al lui Alexandru Zoubkoff O legendă de amor din două lumi”, care înfățișa viața mea într-un chip ireal și fantastic. În afară de cele cuprinse într-un articol de ziar, care reda interview-ul câteva minute oferite de mine unui reporter berlinez, autorul cărții nu cunoștea absolut nimic din viața mea.

Atunci mă simții obligat să reiau biografia în epută. De oarece publicul se interesa de viața mea cea de toate zilele și cea amoroasă. — avea și dreptul de a fi bine informat.

Iar dacă susțiu că acel faimos „roman de dragoste” e aproape pe de-a-tregul născocit de fantazia autorului — nu e doar afirmația unui om, care în definitiv e cel mai în măsură de a judeca această chestiune ci e un fapt constat și printr-o sentință judecătorească, rostită la 6 Martie 1928 în urma procesului intentat editorului de mine și de soția mea. Valoarea acestei lucrări o învederează și faptul, că autorul ei a extras amănunțele de pre Vera Fulner și despre comisarul Wronski din romanul rusesc Asel, pe când în istoria vieții mele, destul de bogată în aventuri de dragoste nu se pomeneste o Vera Fulner, deoarece eu întotdeauna m'am ținut de femei în carne și oase, iar

nu de niște scheme, izvorite din capul romancierilor.

Fie ca această spovedanie a vieții mele — o viață de o sută de ori în primejdie de a fi nimicită, ieșind lotuș biruitoare — să fie o alinare și o speranță pentru toți acei, cari și astăzi încă se mai zbuțumă și luptă precum am luptat și m'am zbuțit și un document al vremurilor, ciumat eu însumi. Și poate va putea noastre, din citirea cărții urmașii noștri își vor face o idee mai apropiată de adevăr, decât din o mie de romane, filme și articole de ziar, mincinoase sau din biografiile meșteșugit ticluite și inzonzionate cu neadevăruri. În cartea sa „Problema sexuală în literatura modernă” Herbert Lewandoski constată, că romancierii de astăzi zugrăvesc aproape numai oameni, cari suferă de pe urma vieții — eroi ce nu trăiesc, ci sunt trăiți. Povestea vieții mele în schimb să fie o mărturie a contrastului dintre literatură și viața reală... Slavă Domnului, mai există încă oameni, cari și-au făurit o viață activă, pozitivă, reluând zilnic lupta pentru biruință. Și aș dori ca această carte să fie apreciată ca spovedania unui luptător de felul acesta.

ALEXANDER DE ZOUBKOFF
Luxemburg, Iunie 1928

DELA CHRISTOPHE COLUMB LA
ECKENER

Unde este sticla de coniac?
(Simplicissimus Munchen)

LUNA TECA

de Victor Ghiliviu

Urmare 2

Apoi, luminat la față, cu sufletul înviorat, haiducul Miroslav porni pe urma călugărițelor, care mergeau cu pași mărunți, cu capul aplecat și cu mâna dreaptă pe inimă.

Trecu ziua și umbrele serii căzură pe munți.

La miezul nopții, luna se ivi peste creste, scaldând zidurile mănăstirei, în alba ei lumină.

În curte, în vreme ce stăreța ședea de vorbă cu maica economă, celelalte surori, îmbrățiate în cete mici, povesteau torcând din fuor.

Liniște mare plutea peste toate. Din când în când, câte o călugăriță trecea, lunecând pe iarbă ca o stăție.

Mai în fund, la umbra turnului, sta și vorbea boer Eremia cu sora Porfirina.

— Azi dimineată, după ce ne-am despărțit, am plâns ca un nebun, colea pe iarbă. Am suspinat ca un copil și nu știu de ce. Și ți-o spun, fără să-mi dau seama de ce-ți mai spun așa ta. Nu te miri?

— Nu, boer Eremia, răspunse dânsa, cu glasul liniștit. „Te înțeleg prea bine. Adeseori îmi vine și mie să plâng, fără să știu pentru ce.”

— Poate că ți-am răscolit vre-o amintire depărtată... poate că ți-a fost milă de mine. Căci tu totuși le este milă de mine. Mă privesc ca pe o bolnavă care se duce și nu se plânge că se duce.

— Dar nu mi-a vorbit nimeni de dumneata, ca de-o bolnavă.

Dimpotrivă... mi-au spus că de cele mai multe ori, ești de-o veselie zburdalnică, fermecătoare... Obrații ți se fac trandafirii, iar ochii ți se umplu de lumină.

— Odinioară!

Acum s'a sfârșit. N'am să mai zâmbesc niciodată; fața mea nu va mai fi trandafir și în curând voi pleca să mă culc în dosul muniților și să mor, cu noaptea odată... Eremia tresări.

I se păru că sora Porfirina începe să aiureze.

— Mi s'o fi părut. N'am auzit bine! își zise el.

— Da!

Am să mă duc, urmă sora Porfirina.

„Ce folos să-mi port veșnic razele călătoare, pe brazii pădurilor și pe coperișele de biserică?”

„Îmi place să rădăsc pe iazuri pe izvoare și pe livezile smâltului cu flori.”

„Dar într-o zi, știu bine, că mă vor mânca stelele, căci lumina lor nu le ajunge și cer mereu lumină nouă, mereu, mereu...”

Înima lui Eremia se opri în loc. Spălmântat, strângea mâinile sorei Porfirina, care în picioare, cu ochii țintă, se uită la lună.

— Soră Porfirină, ce ai?

— Mă uit la lună!

Și niciodată nu se uitase cineva la lună cu mai multă patimă. În

picioare, cu fața galbenă, cu mâinile întinse înainte, ca două raze albe, tânăra maică părea că vrea să se înalțe și să-și ia șborul către cer...

— Mă uit la lună!

„E singură, acolo sus, iar stelele geloase îi mănăcă ochii și biata mireasă se topește zi cu zi. Măine o să fie cât un fir de argint, iar poimăine n'o să mai rămână nimic din ea... nimic... doar puțină pulbere de argint pe buzele stelelor...”

Rostind cuvintele acestea, sora Porfirina întinse și mai mult brațele, iar nările ei deschise și fermecătoare, păreau că vor să soarbă lumina din lună.

În clipa aceea, înfășurată într'un giulgiu de nouri, luna pieri în dosul creștelor.

Porfirina se clătina.

Eremia o prinse în brațe și o așeză pe iarbă.

— Am înebunit, zise dânsa, zămbind ușor.

„Și dumneata ești nebun, boer Eremia!”

„Dumneata ai plâns în soarele dimineții, iar eu am plâns acum, ca o lunatăcă...”

La cuvântul „lunatăcă”, Eremia se înfioră. O bănuială îi fulgă prin minte.

Să fi fost așa? Sărmana copilă!

Cum oare?

Să fie într'adevăr pe lume ființe din acestea, necăzite, prada farmecului nopții, chemate de razele lunii, tremurând vrăjite, în mângâierile reci, trăindu-și viața numai în dragostea și amintirea depărtatei lumi care-a murit de mult?

I se părise totdeauna poveste de spus copiilor, la gura sobei, orice poveste de felul acesta! Nu credea în fecioarele nebune care se înneacă în lacuri, căci au încercat să treacă pe un pod strălucitor, clădit din raze de lună...

Nici în feciorul de împărat care ședea închis în turn și-i făcea m'nunate cântări, închipuindu-și că razele de lună, sunt strunele unei harfe uriașe.

Nici în bătrâna care țesea din razele de lună, cămașa fermecată pentru fiul ei plecat în luptă, sărmana bătrână care-a murit de spaimă într-o noapte, căci a văzut un balaur în chip de nor mâncând alba pasăre a nopții...

Nu credea în nimic din toate acestea Eremia, dar iată că Porfirina vrăjită de raze, șovăise...

— Mi-ai plâns de jale, boerule, murmură dânsa. „Ce suflet bun!” Mai târziu, când mi-o fi mai bine, căci acumă mă doare capul, — ah, ce rău mă doare capul — am să-ți spun povestea mea. E scurtă povestea mea și nu e nouă. Dar mi-ai plâns de jale și n'aș vrea să mor înainte de-a fi spus cuiva, de ce am murit și de ce mi-e atât de dragă luna...

„Am fost logodită, iubiam pe un

tânăr ofițer de cazaci. Ne întâlneau în fiecare seară în grădina singurată, în lumina lunii... Ne prăvețeam... Îmi vorbea de țara lui... de marea leneșă și mângâietoare... de zăpada care scânteia pe stepe... Îmi vorbea de moșile lui și de bisericile cu turnuri daurite, pe cari le scaldă luna... și-mi vorbea de casa lui, pe care lumina nopții o prefăcea în palat de vis... mă strângea în brațe și-mi spunea: „Vino în țara mea și-ai să vezi ce frumoasă este acolo steaua care ți-e mai dragă...” Și eu, rezemată de umărul său, mă uitam la luna pământului moldovei, aș ept'nd înăuntru când o voiu privi, din țara soțului meu.

„Cu sufletul plin de veselie mă uitam cum urcă, luminoasă și rotundă în seninătatea cerului... Mi era așa de dragă, încât, în nopțile când se subția și se făcea seceră de sâmbet, inima mi se strângea de frică...! Să n'o pierd! Să n'o pierd în vâlmașagul norilor!”

„Și ochii mi se umpleau de lacrimi.”

„Dar iată că într-o noapte, când el nu mă aștepta, m'am dus în grădina singuratică și în lumina aceiaș lune pe care-o priviseram împreună, văzui pe logodnicul meu străngând în brațe altă femeie...”

„Nu-mi pierdui cumpătul. Și nici măcar n'am țipat... M'am uitat lung, fără ca ei să mă vadă. Era într'adevăr frumoasă femeia aceea... mult mai frumoasă decât mine... știu bine. O cunoșteam. Și-apoi, era femeie...”

Îl înțelegeam prea bine, dar nu mă puteam dumiri: de ce nu gisiseră alt loc pentru întâlnirea lor? Și de ce-i arăta el, cu aceeaș dragoste, aceeaș lună albă, care ne binecuvântase pe amândoi, în aceeaș rădăcină, unde pluteau încă spovedaniile noastre girgașe, visurile de noroc ale amândouă?

Îi ertasem de-atâtea ori, toate nebuniile, de care bunele mele prietene îmi vorbeau cu o bucurie așa de rău ascunsă... Nu voisem să știu nimic... eu însumi nu-l văzusem niciodată și puțin îmi păsa de clipa când îndrăsnii să s'arate cu ală. În fața singurului martor al iubirii mele, când rostea poate aceleași lucruri pentru luna, care face să strălucască turlele de aur ale bisericilor din țara lui, — o mânie nestăpânită mă cuprinse și un dispreț fără de margini; am plecat fără să ros'esc un cu vânt și-a doua zi, când veni surăzător, i-am spus că m'ar bucura mult să-l știu plecat... și să-nu-l mai văd niciodată. Și am spus tuturor că nu mai vreau să întâlnesc pe nimic, că nu mai aștept nimic dela oameni... Și-am venit în sihăstria acestei mănăstiri și luna a venit după mine și'n fiecare noapte sărută ochii blânzi ai maici'or și ochii mei, plini de lumina ei dragă. Știu bine că nu mă mai cunoaște, sub rasa asta mohorâtă, sub vălurile cernite. Odinioară, îi plăcea să se joace cu părul meu negru și bogat, cu fluturii strălucitori de pe la d'borangie. Așa m'a cunoscut și acumă nu mă mai cunoaște și-mi pare bine că nu mă mai cunoaște, căci o pot privi îndelung, fără să mă rușinez... fără să-mi fie frică. O iubesc mă mult decât oricând acumă... Toată dragostea-mi de-a tădată și toate vis-le-mi de fată vin odată cu ea în roitură

albe, prea curate. Cruda deșteptare, a rămas acolo, în grădina blestemată, printre trandafirii sălbateci. Aici e numai luna, cu farnecul ei sfânt. Uile de ce-o iubesc atâta și răd și mi se fac obrazii ca bujorii când o văd întreagă pe cer, revărsând apele ei luminoase, scaldă d-mă în raze dătătoare de viață; și uile de ce tremur și pălesc și piâng, când o văd pierind pe după munții nemiloși... Mi se pare că însuș isvorul vieții mele seacă!

Miroslav ascultase povestirea călugăriței, cu inimă plină de nedumerire, era tulburat. Căci nu putea s'o înțeleagă... Sufletul său drept, aspru și bărbătesc nu înțelegea bolnava tănguire. O singură învățătură trăsesese el din ciudata întâmplare a Sorei Porfirina: jertfa tinerei fecioare. El nu făcuse tot așa! Și povestea vieții lui fusese aproape aceeași. dar ce deosebire între desnodămâni! Iubise și el, fusese înșelat și el, dar dacă la vederea visului sfărâmat, sora Porfirina își înăbuși orice strigăt de mânie și liniștită, spusese bun rămas vieții, ca să intre în uitarea unei sihăstirii, ce a făcut el în clipa când își văzu iubirea umilită, credința călcată în picioare?

Cu un urlet de fiară rănită, se repezise la perchea îmbrățișată și învărtind în mâna dreaptă junghiu răz bunilor, făcu să tacă pentru veșnicie, lumina celui ce-l învinsese... Fericitul profetic, care mai adineauri suspina de dor la pieptul iubitei lui Miroslav, zăcea acum în sânge, cu gura în pulberea drumului. Femecea necredincioasă fugise tipând, dar Miroslav, care nu mai avea nimic pe lumea asta mare, pleri în negura codrilor și-acolo, vecin cu fiarele, setos de sânge ca și ele, începu să omoare, s'adune bani mulți, să bea vin roșu, să cânte și să urle...

Umilirea de altădată, cerea jertfe noi...

— Prin daruri scumpe mi-a ademenit câinele mireasa, zicea el — și eu am să omor pe toți câinii, cari pot da femeilor daruri scumpe! Și într-o zi nimeni nu va putea da unei femei ce face eu îi voi da!

Asa-și zicea Miroslav, dar iubirea de altădată îi lăsase în suflet o mare tristețe, o amintire veșnic stăruitoare; nu întâlnise încă ființa care să-l facă să uite pe cealaltă, s'o acopere cu bogății, iar prisosul căș-figurilor sale necurate, el îi aducea în dar mănăstirei; cu pași sfioși, cu gând neprihănit trecea el pragul sfântului locaș, și-o mare liniște și-o mare mulțumire îi cuprîndea sufletul, de câteori se afla în preajma turlelor strălucitoare, sub lumina blândă a stelelor.

— Viața fiecărui om este o pădure întunecoasă, plină de dihanii, dar în milocul acelei păduri, se află totdeauna o poiană și-aceea poiană se cheamă luminișul dragostei. Fericiti cei ce ajung în poiana aceasta, pe o noapte liniștită, cu lună plină, dar vai și amar de acela, cărui luminișul dragostei îi răsare în drum sub ploaie și trănete și mare vijelie! Mai bine n'ar mai căsi niciodată din bezna pădurei fără sfârșit unde are măcar: dăpoul lui copcilor!

...Miroslav tresări, căci aproape uitase de Sora Porfirina, care era lângă el și-i vorbea cu un glas din

altă lume, ca o melodie din cântec de strană, parcă'n foșneul grelelor foi de evanghelie, răsoite pios...

— Adevăr grație i, soră Porfirină! „Luminișul dragostei noastre a fost înecat de furtună, dar cine știe... poate că străbătând codrul vieții, s'o mai ivi în drum altă poiană fermecată, un luminiș nou, cu stele deasupra și cântec de privighetoare...”

— Nu, boer Eremia, zise sora Porfirina, clătînd capul cu durcere...

„Unul singur este luminișul dragostei... Iar viața toată este o pădure plină de dihanii; altă poiană nu mai este decât la capătul ei și aceea se cheamă poiana morții...”

Vorbele cele din urmă abia s'auziră, căci începu să bată toaca de utrină și toate maicile se ridicară, ca să intre în biserică. Sora Porfirina se ridică și ea:

— Noapte bună, boer dumnea'a! — Noapte bună, soră Porfirină!

*

— „Iar altă poeană nu se mai află decât la capătul vieții și aceea se cheamă poiana morții...” se gândea Miroslav, frământându-se în pat.

Slujba de utrină se sfârșise de mult, mănăstirea dormea și numai el nu putea așipi.

Flacăra lumânării de ceară, bătea în pereți și la lumina ei, Episcopul zugrăvit cu cărbunele, prindea viață. Ochii i se deschiseră puțin și lui Miroslav i se păru că Prea Sfințitul îi spune să stingă lumina, ca să-i poată vorbi.

Boer Eremia îi asculta ruga și într-adevăr, abia murise cea din urmă scântie în vârful festilei negre, că un glas bătrânesc și blând s'auzi în noapte și vorbi:

— Pocăște-te, fiule, căci ceea ce dorești nu se va împlini niciodată; zadarnic ucizi și prădezi ca s'aduni comori femeii mult așepate... ea nu va mai veni!... O singură iubire e dată omului — cele altele sunt înșăciuni și un om ca tine, nu se poate înșela... Ce suflet mai curat decât al Porfirinei, întâlniți ai până acum și ce chip mai gingaș ca al ei? Totuș, inima ta nu bate pentru ea, decât în dragoste de soră... Știi prea bine că n'ai putea-o iubi niciodată și că nici dansa, oricâtă încredere îi-a a-

rătat, nu te va îndrăgi decât ca pe un frate. Trecutul vostru, al amândurora trăește, încă în sufletele voastre și orice vă încerca să faceți e'n zadar!... Nu te gândi la dragostea Porfirinei pentru tine! Ea singură și-a spus că luminișul dragostei e unul singur, în pădurea deasă a vieții. La ce-ai mai căuta poiană nouă? Pocăște-te fiule! Ai pus prea mult preț pe mândria ta. Prea sus te-ai scotit în clipa când ai plătit cu sângele altuia, durerea dragostei tale... Și dragostea Porfirinei a fost înșelată, dar ai văzut răzbunarea ei, ce blândă fu? Un dor de luna nopților de altădată, o blândă tănguire, un alean duos, un avânt pe firul-de-argint al crăesei nopții — și atât... liniște... singurătate... uitare... tu ai vrut sânge și ai ucis și în loc să te potolești, ai urlat și-ai cerut mereu jertfă nouă, pe altarul suferinței tale. Aceiaș dragoste, aceiaș crudă înșelare — și totuș, ce desnodământ deosebit!

„Ia pildă, fiule, și te pocăște-te!... Lui Miroslav îi păru că vorbele din urmă ale Episcopului, le mai auzise odată... Da... da... El singur și le rostise — după ce sora Porfirina — îi povestise viața ei scurtă și mult îndurerată.

— Aceiaș crudă deșteptare — și totuș ce desnodământ deosebit!...

„După firea iecăruia! se gândi Miroslav.

„Ea este o sfântă — iar eu sunt un ticălos... Eu sunt un ticălos, părinte! strigă el, căutând chipul bătrânului episcop.

— Ești un biet suflet rătăcit, fătu meu! răspunse Episcopul.

— Nu! Nu! Sunt un ticălos și ca un ticălos am să mor!...

„După mărturisirea aceasta, Miroslav se simți ușurat și adormi greu. Vise ciudate îl chinură. I se păru că este un călugăr bătrân osândit să se pocăiască trei veacuri într-o chilie plină cu păiajeni și cu miros de lumânare; pe urmă, se făcea că păiajenii se urcau pe-un fir de lună și că luna avea capul sorei Porfirina, spre care veniu stelele cu buze de lumină și sora Porfirina nu mai lumina, căci o sorbiseră stelele.

(Va urma)

FABRICA DE TRICOTAJE ȘI CIORAPI

LA TONI

PREZINTĂ O SERIE NOUĂ ÎN TRICOTAJE DE LUX CE VA FACE PLĂCERE — FEMEII — ELEGANTE

REMAIAZĂ CIORAPI DE MĂTASE ȘI TRICOTAJE DE ORICE FEL

MICHEL COHEN • BUCUREȘTI • PAS. ROMÂN 17-19

NOVESTIOA MÖNII

W. HAUFF

in românește
de Otilia Ghibu

Urmare 2

— „Vă mulțumesc domnule, pentru bunătatea voastră, — îi pusei — și ce cereți acum dela mine? Vă spun însă dela început, că nu trebuie să fie ceva neingăduit.

— Grija ta e de prisos, — vorbi el, — am nevoie de ajutorul tău ca medic, nu însă pentru o ființă vie ci pentru un mort.

— Cum se poate așa ceva? exclamă eu uluit.

— Am venit cu sora mea din țări depărlate, începu el să povestească, făcându-mi semn să-l urmez. Locuim aci cu ea, la un prieten al familiei mele. Sora mea a murit eri repede, de o boală și rudele vor s'o îngroape mâine. După o vechie tradiție a neamului, meu, trebuie însă ca toți să odănească în cripta strămoșilor noștri. Mulți, cari au murit în țări îndepărtate, au fost îmbalsămați și aduși acasă. Rudele mele las trupul ei; tatălui meu trebuie însă să-i duc cel puțin capul fiecei sale, spre a o mai vedea odată.

Tradiția aceasta, de a tăia capul rudelor iubite, mi-se păru destul de groaznică; nu îndrăzni să spun însă ceva, de teamă să nu jignesc pe necunoscut. I-am spus de aceea, că voi putea face îmbalsămarea moartei și îl rugai să mă ducă la ea. Nu m'am putut însă opri de a-l întreba, cum se făcea, că toate acestea trebuiau să se petreacă așa de în tână noaptea? I mi raspunse, că rudele saie, care ar fi numit o cruzime iapta sa, iar fi oprit să o facă ziua odată capul tăiat nu mai putea spune prea multe; mi-ar fi putut aduce singur capul un simț mâni firesc și oprește însă să-l taie chiar el.

Intre timp am ajuns în fața unei case mari și frumoase. Insoțitorul meu îmi spuse, că e țelul plimbării noastre nocturne. Trecurăm pe dinămintea intrării principale, ne oprirăm în fața unei uși mai mici, pe care necunoscutul o închise cu grije în urma lui și, în întuneric, urcarăm o scară strâmtă și răsucită în jurul ei.

Ducea într'un gang puțin luminat, din care intrarăm într'o cameră, luminată de o lampă, ce atârna din tavan.

În cameră se afla un pat, pe care zăcea ea — cadavrul.

Necunoscutul își întoarse capul, părând că vrea să-și ascundă lacrimile. Mi-arată patul, îmi porunci să-mi fac meeria bine și repede și eși apoi.

Îmi luat cuțitul, pe care ca medic îl purtam merou cu mine și mă apropiai de pat. Din cadavru nu se vedea decât capul. Acesta era însă

atât de frumos, încât fără să vreau, am fost cuprins de o milă adâncă. Părul negru curgea în coade lungi, chipul palid, ochii închiși. Am tăcut mai întâi o creștătură în piele, după felul medicilor, când vor să taie un membru al corpului. Apoi îmi luai un cuțit mai ascuțit și tăiai dintr'o dată beregata. Dar ce spaimă! Moarta deschise ochii, îi înch se însă numaidecât și păru că își dădă abia acum sufletul, într'un suspin adânc. În acelaș timp țâșni spre mine un val de sânge fierbinte, din rană. Mă convinsei, că abia eu o omorâsem. Că acum era moartă, nu mai încăpea indoială, deoarece în urma acestei răni, nu mai există scăpare.

Câteva minute am stat îngrozit de cele întâmplare.

Mă minșise cel cu mantia roșie, sau sora lui nu fusese decât aparent moartă?

Accasta din urmă mi se păru mai verosimilă. Nu puteam spune însă fratelui ei, că o tăietură mai puțin repede ar fi deșteptat-o, fără să o omoare, de aceea trebuiam să o decapitez complet. Muritunda mai gemu încă odată, se înlina cu un gest de durere și muri. Atunci mă cuprinse spaima și fugi cutremurându-mă din cameră. În gangul de afară era întuneric, deoarece lampa fusese slinsă. Nu mai se vedea urmă de cel care mă întovărășise aci și trebuî să băjbăi la voia întâmplării, pentru a ajunge la scara întortochiată.

O găsi înșfârșit și o scoborâi, mai căzând, mai alunecând. Nici jos nu era nimeni. Găsi ușa nu mai propătită și respirai mai ușor, abia când am fost în stradă; în casa aceea mă apucase un urât de moarte. Gonit de pîntenul groazei, fugi spre locuința mea și mă afundai în pernele culcușului meu, pentru a uita grozăvia, pe care o făptuisem. Somnul fugea însă de mine și abia dimineața mă întream, revenindu mi în fire.

Era probabil, că omul, care după cum vedeam acum, mă duse să fac fața aceea criminală, nu mă va denunța. Mă hotărâi să mă duc la prăvălie numai decât și să las o mutră din cele mai fără griji. Dar vai! Supărarea mea fu mărită de ceva, de care abia acum îmi dădui seama.

Îmi lipseau căciula, brăul și cuțitul și nu-mi puteam aduce aminte, dacă le lăsa em în camera asasinăteî, sau dacă le pierdusem abia în fuga mea. Din nenorocire prima părere îmi părea cea mai verosimilă iar dacă era astfel, atunci puteam fi descoperit drept asasin.

Mi-am deschis prăvălia ca de o-

bicei. Vecinul meu veni spre mine cum făcea în fiecare dimineață, deoarece era un vorbăreț.

— Ei ce spui de groaznica întâmplare — începu el — „petrecută astă noapte?”

Făcui așa ca și când nu aș fi știut nimic.

— Cum nu știi nimic, de cele ce vorbește orașul întreg? Nu știi, că cea mai frumoasă floare din Florența, Bianca, fiica guvernatorului, a fost omorâtă în noaptea asta? Ah! am văzut-o eri încă atât de voioasă, în trăsura, cu logodnicul ei. Azi ar fi trebuit să fie nunta!”

Fiecare cuvânt al său era un junghiu în inima mea. Martiriul meu se repetă apoi de nenumărate ori, deoarece fiecare din clienții mei îmi povesti din nou crima, cu amănunte din ce în ce mai înfiorătoare. Cu toate acestea nimeni nu putea spune mai groaznic, decât văzusem eu însu-mi.

Cam pe la amiază întră un om al justiției în prăvălie și mă rugă să îndepărtez lumea din ea.

— Signore Zaleukos, zise el scoțând lucrurile, cari îmi lipseau, — îți aparțin acestea?

Cugetai dacă nu puteam cumva nega; când zării însă pe ușa întredeschisă, pe gazda mea și mai mulți cunoscuți, cari ar fi putut dovedi contrariul, mă hotărâi să nu înfruntătes situația printr'o minciună și recunoscu că lucrurile acelea sunt ale mele.

Magistratul mă rugă să-l urmez, ducându-mă într'o clădire mare care nu era altceva decât închisoarea.

Am fost închis în una din camere. Starea mea era groaznică, gândindu-mă acum în singurătate.

Revenea merou gândul, că am omorât, chiar dacă o făcusem fără roie.

Nu puteam de asemeni să nu recunosc, că strălucirea aurului îmi luase mințile altfel nu aș fi căzut, atât de orbește în cursa.

Peste două ceasuri am fost scos din celula mea.

M'au purtat pe coridoare, scoborând mai multe scări, apoi am ajuns într'o sală mare.

În jurul unei mese lungi, acoperită cu postav negru, ședeau doisprezece bărbați, cei mai mulți din ei fiind foarte bătrâni.

Pe laturile sălii se aflau bănci, pline cu cei mai de seamă cetățeni ai Florenței. Pe galeriile, aflate sus, aproape de tavan, stăteau o mulțime de oameni.

Când pași în fața mesii negre, se ridică un bărbat cu chipul trist și întunecat; era guvernatorul.

Vorbi adunării, spunând că el, ca

părinte al celei asinate nu putea judeca și că locul său, îl ce-dează de data aceasta celui mai în vârstă dintre senatori. Acesta era un moșneag de cel puțin nouăzeci de ani. Sta cocoșat și tâmplele îi erau acoperite cu păr alb, dar ochii îi mai străluceau încă, iar glasul îi era puternic și sigur.

Începu prin a mă întreba, dacă mărturisesc crima. Îl rugai să-mi dea ascultare, povestind neînfricoșat și cu glas deslușit, ceea ce făcusem și ceea ce știam. Băgai de seamă că în timpul povestirii mele, se făcea când galben, când roșu și după ce terminasem, strigă furios:

— Cum mizerabile, o crimă pe care ai făcut-o din dorința de bani, mai vrei acum s'o arunci în spina altuia?"

Senatorul îl certă de întreruperea sa, deoarece de bună voie renunțase la funcțiunea sa, de asemenea, că nici nu era prea dovedit, că omorâsem din lăcomia de aur, deoarece după propriile sale declarații, nu se furase nimic celei asinate.

Ba merse și mai departe. Declară guvernatorului, că trebuie să dea socoteală de felul cum trăise fiica sa, deoarece numai astfel se putea vedea, dacă eu spuseseam sau nu adevărul. Ridică apoi șednța, pentru a citi hârtiile rămase după urma asinatei, pe care guvernatorul le pusese la dispoziția consiliului.

Eu am fost dus din nou la închisoare, unde petrecui o zi foarte tristă, preocupat mereu de dorința arzătoare, de-a se putea găsi vreo legătură oarecare între moartea și omul cu mantia roșie. Plin de speranță am intrat a doua zi în sala de judecată.

Pe masă se aflau mai multe scrisori. Bătrânul senator mă întreabă dacă erau scrisse de mine. Mă uitai la el și văzui, că scrisul lor era

aidoma cu acela al celor două bilete, pe care le primisem eu. Spusei acest lucru senatorilor; ei părură însă că nu bagă în seamă spusele mele, răspunzându-mi-se, că se poate și trebuie să fi scris eu singur amândouă biletele, deoarece litera semnăturii era fără nicio îndoială un Z, deci litera cu care începea numele meu. Scrisoarea conținea amenințări la adresa moartei, precum și avertismentul de-a nu face căsătoria.

Se părea că guvernatorul dăduse informațiuni ciudate asupra persoanei mele, deoarece în ziua aceea am fost tratat cu mai multă neîncredere și severitate.

Cerui să mă justific cu hârtiile aflate în locuința mea; mi-se răspunse însă, că se căutase și nu se găsisse nimic.

La sfârșitul acestei ședințe pierdusem orice nădejde și când am fost adus a treia zi, în sală, mi-se citi sentința: vinovat de crimă premeditată, eram condamnat la moarte.

Așa dar aci ajunseseam?

Părăsit de toți ce-mi erau dragi pe lume, departe de patria mea, trebuia să mor nevinovat în floarea vârștii!

În seara zilei aceleia, care hotărâse de soarta mea, stăteam în celula mea; speranțele mă părăsiseră, gândurile mele erau serios îndreptate spre moarte. Atunci se deschise ușa închisorii și pe ea intră un bărbat, care mă contempla lung, în tăcere.

— Astfel te regăseam eu Zajeukos? mă întrebă el. La lumina slabă a lămpii nu-l recunoscușem; sunetul vocii sale deșteptă însă vechi amintiri în mine. Era Valety, unul din acei puțini prieteni, pe cari mi-i făcusem la Paris, în timpul studiilor mele. Îmi spuse că venise din întâmplare la Florența, unde locuia tatăl său, fiind om cu vază. Auzise

de povestea mea și venise să mă mai vadă odată și să audă chiar din gura mea, cum putusem să mă fac atât de vinovat.

Îi povestii totul. Păru foarte ulmit de ea și mă conjură să nu-l mint pe el singurul meu prieten. Îi jurai cu cel mai puternic jurământ, că spuseseam adevărul și că nicio altă vină nu apasă asupra mea, decât că orbit de strălucirea aurului, nu-mi dădusem seama de neverosimilitatea spuselor necunoscutului.

— Așa dar tu nu ai cunoscut pe Bianca? Întrebă el.

Îi jurai, că nu o văzusem niciodată. Valety îmi povesti și el, că fapta e învăluită în cel mai adânc mister, că guvernatorul a zorit condamnarea mea și că în oraș se șovăise numai, că eu cunoșteam demult pe Bianca și o omorâsem din răzbunare, fiindcă se mărita cu un altul.

Îi observai, că toate acestea se puteau spune foarte bine despre mantia roșie, dar că nu puteam prin nimic dovedi complicitatea sa. Valety mă îmbrățișă plângând și îmi făgădui să facă totul pentru a-mi salva cel puțin viața.

Dela lume adunate

Medicul: Am penibila datorie să vă informez că soțul dv. va mai trăi cel mult 24 de ore

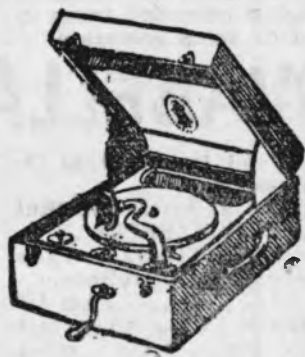
Soția pacientului: Pentru numele lui Dumnezeu, atunci de ce, d-le doctor, ați prescris eri medicamente de luat pentru o săptămână de zile?

*
— Se spune că brunetele sunt mai pasionate ca blondele.

— Nu pot să cunosc deosebirea. Nevastă-mea a fost și blondă și brună, dar n'am observat nici-o schimbare în felul ei de-a fi.
(Va urma)

Cel mai nou model de Gramofon portativ

„ODEON“ Tip. 1929

Căptușit în interior cu imit. piele de căprioară, separat o îmbrăcăminte de pânză solidă impermeabilă cu colțuri de piele.

Reproducere foarte naturală lipsită complet de sunete metalice.

Construcție elegantă și extrem de solidă
Garanția fabricii scrisă.

Lei 6.500 împreună cu 10 cântece (5 plăci) plătit în 6 rate lunare.

Cereți-l tuturor depozitarilor noștri din țară.

Reprezentanța și Depozitul General p. România a

UZINELOR „ODEON“

79 Calea Victoriei 79 (vis-a-vis de Biserica Albă).

Sucursale: **Bulevardul Elisabeta 1** (sub. Hotel Bulevard),

Strada Bărăției 52.

Cluj: **Strada Memorandului 16.**

Rubrica filatelică

In jurul mărcilor pentru poșta aeriană

NICI TREIZECI de zile nu s'au reușit să se expediaze pe cale aeriană și au început a se ivi plângeri din toate părțile, bine înțeles în lumea filateliștilor.

Chestiunea nu părea a fi deosebit de gravă, dar iată că și străinătatea îi acordă atenție.

Cităm în primul rând un pasagiu — ce va edifica îndeajuns pe interesați. — dintr'o publicație săptămânală economico-financiară, „Danubiul”.

Sub titlul „Ciupeală pe toată linia”, confratele înșiră:

„Poșta Română a tipărit pentru „Serviciul Poștal prin aeroplan”, o „serie de 3 mărci poștale, de 1, 2 și 5 lei. Aceste mărci s'au pus în vânzare, la ghișeul special înființat pentru acest serviciu și s'au vândut regulat, vre-o 10 zile.

„După această scurtă durată, sub pretextul că fiind puține, s'au epuizat, nu s'au mai vândut, deși în comerț se oferă și aceste serii în col' întregi, însă nu pe prețul de 8 lei seria cât e valoarea lor, ci între 40 și 80 lei seria.

„Asociația filateliștilor Români (N. R?) reclamând cazul, i s'a răspuns, „că aceste mărci se vor retipări, clișeele existând pe de altă parte, deci interesați răspundesc svonul, că hârtia pe care s'au tipărit aceste mărci, n'ar mai exista, fiind întrebuințată la tipărirea mărcilor de asistență socială și a mărcilor de 0.25 bani tip. Regele Mihai.

„Negustorii sui-generis post-belici „dorm liniștiți: marfa lor fiind în „cantitate mică pe piață, nu se va „mai deprecia și s'râng la chimir, „vorba veche, bani albi pentru zile „negre.

„Dacă s'ar cerceta puțin afacerea „se va vedea repede ce figuri si- „mandicoase se îndeletnicesc cu a- „cest gheșeft”.

Iată dur dolanțele băștinășilor. Filateliștii de peste hotare nu se plâng că nu au intrat în posesia acestor mărci: dar...

(Traducem din cunoscuta revistă L'echo de la Timbrologie).

„Mai mulți cititori ai revistei se plâng de forma neglijentă a ștampilelor românești aplicate pe plicurile transportate pe cale aeriană. Nu numai că ștampilarea se efectuează fără cea mai mică delicatețe, dar și cernala întrebuințată pentru tușiere conține prea multă apă, astfel că mărcile, la spălat, c'pită o culoare sui-generis și nu sunt bune decât pentru coș. Nu este păcat să se s'rice frumoasa culoare naturală a mărcilor cu efigia Regelui Mihai?”

Iată un nou prilej de bârfeală a sistemului nostru de admnitrație.

Nu prețindem să se conceapă că grație vastului domeniu al filateliei se poate întreprinde o eficace propagandă în folosul țării. Dacă avem posibilitatea de ce să nu evităm cel puțin a fi priviți sub altă prismă decât cea reală?

Art. Vogel

ȘTIRI

Asociațiunile filatelice din țară sunt rugate a ne remite procesele verbale spre publicare.

*

Expoziția de mărci poștale ce a avut loc la Londra între 16-24 Noiembrie a înrunit numai mărcile Marii Britanii și ale Irlandei.

*

Revista „Bazarul Filatelic” din Bârlad unica revistă românească a încercat să producă o coeziune între forțele dispartate ale filateliștilor români, și-a întrerupt activitatea până la 1 Ianuarie 1929, din lipsă de fonduri.

*

Reclame și anunțuri pentru numărul viitor se primesc până Luni 3 Decembrie.

*

Aflăm că la 1 Ianuarie 1929 va avea loc o vânzare publică de mărci în București.

*

Printii orientali recunosc suveranitatea Angliei însă țin la titlul lor, Anglia, suverană în Keilan'au a hotărât crearea unei mărci cu efigia rajahului. Un motiv mai mult ca Rajahul să se mândrească.

VIITOARELE VANZĂRI PUBLICE

Luna	Data	Locul vânzării	Expertul
Noembrie	22-3 Dec.	Paris	Perigaud
"	24 "	Versalles	Dreyfus
"	30-1 "	Londra	Harmer
Decembr.	"	Bordeaux	Roke
"	"	Troyes	Pariot
"	3-5	Frankfurt	Hortk
"	5	Lille	Hess
"	5-8	Berlin	Uraziani
"	7-8	Paris	Stock
"	"	"	Cazonove

Lisă neagră

Fischel Klein, Rue Maghrabi 3, Le Caire, Egypte. Un novice a trimis câteva rarități românești împreună cu alte mărci bune, valorând câteva sute de franci francezi. După două săptămâni, într'un plic nefrancat, egipteanul răspunde că dacă expeditorul se mai interesează de mărcile expediate, să-i trimeată 5 fr. fr. pentru francarea retour-ului.

Aviz amatorilor!

Correspondența cu cititorii

A. IONESCU, loco. — Trimeteli, acceptăm marca despre care vorbești, este de mult eșită din circulație.

S. SEZONOV, Babadag. — Vă mulțumim. „Projuventute” cu efigia orașului Winterthur; am anunțat în numărul trecut.

V. MARTIN, loco. — Cred că ai observat manevrele noastre pentru a cunoaște numele tuturor asociațiilor filatelice precum și activitatea lor. Tăcerea nu o înțelegem.

Tinerețea Dvs. Frumusețea Dvs.

depind de D-voastră

Femeia rămâne tânără și frumoasă atâta vreme cât tenul ei este curat, atâta vreme cât fata ei nu cunoaște ridurile. Dar întrebunțarea fardurilor, cremelor, pentru a ascunde defectele feței nu face decât să agraveze răul. Ceea ce trebuie făcut, este să se reînnoiască, să se întinerească, să se reînvie țesuturile, arteriolele, porii. Lucrul acesta îl face **NOVABELLA**, produs absolut nou fără vreun similar, care dă rezultate vizibile imediat după aplicare.

Femeii care nu are nici vremea, nici mijloacele pentru a recurge la îngrijirile prețioase ale unui institut de înfrumusetare, **NOVABELLA** îi procură aceleași avantajii. Dacă doriți să rămâneți tânără și frumoasă, încercați chiar de acum preparatul

NOVABELLA

Veritabil tratament de înfrumusetare.

Produs al casei: Institut Beauté „NOVABELLA”.

4 Avenue de l'Opera. — Paris

De vânzare pretutindeni

TUBUL Lei 140

putând servi la numeroase aplicațiuni. Pentru a putea da tuturor posibilitatea să aprecieze eficacitatea acestui produs minunat, vom trimite un tub pentru încercare oricărei persoane care va adresa suma de 40 lei (cheltueli de transport, ambalaj) către:

Agentia DIXOR

București, strada Răureanu 5

Telefon 379/94 — 351/19

Pentru Capitală, trimitem la domiciliu, la o simplă cerere, un specialist al casei noastre pentru demonstrații gratuite.

Concursul de frumusețe

In cursul săptămânii acesteia juriul din București va fi alcătuit. D. prof. Tzigara-Samurcaș a acceptat să prezideze acest juriu.

Se vor forma, imediat după aceasta, juriile județene și concursul de frumusețe va începe in cursul lunii Decembrie.

Menționăm că in afară de premiul de 50.000 lei acordat

celeia mai frumoasă, sunt rezervate o serie întreagă de premii și surprize celorlalte concurențe care se vor clasa printre primele.

Dintre aceste premii desigur că unul foarte interesant va fi încredințarea unui rol principal dintr'un film lucrat la Berlin.

Cum să ne păstrăm tinerețea

Câteva rețete de frumusețe

Cu toate că femeia a luptat totdeauna împotriva atârării brățele a anilor, căutând a-și mari farmece personale, acordate de natura, se pare însă că niciodată această luptă nu a fost mai intensă, mai rațională, mai strălucită pe știință, ca in epoca ce trăim.

Să fie oare din pricină că femeia a fost silită să iasă din gineceul secular în lupta vieții, unde pe lângă armele inteligenței mai are nevoie și de marele atout, al unui fizic agreabil, să fie din priina proporție dintre bărbați și femei, acestea din urmă, având majoritatea numărului sau din pricina că gustul estetic e mai rafinat și dorința de a fi frumoasă mai acută? Nu se poate ști exact. Un fapt e cert: Anume că femeile zbârcite, bătrâne, prea grase sau prea uscate, au d p rui aproape cu totul din lumea noștrii, a intelectualității și burgheziei chiar.

În Parisul de undă ne vine tonul în tot ce înseamnă modă, cultură, știință, eleganță, străinii a cără să vadă eterna tinerețe a lui Mistinguett, la Moulin-Rouge, grația mereu primăvăratecă a Cecilei Sorel, la Comedia Franceză și triumfătoarea frumusețe a Linei Cavallieri în truntea institutului ei de înfrumusețare.

Și aceasta pentru că omenirea întreagă știe bine că cele trei grații pariziene au împlinit de mult jumătatea lor de secol.

Mărturisesc că la rândul meu le-am văzut și am rămas uimită. — ca și americanele, — de tenul lor, de mișcările supte, de talia lor de zeii.

Le-am văzut chiar foarte de aproape și pot spune că tot ce se șoptește mai mult sau mai puțin tare despre emallajul tenului lor fraged, este o pură invențiune. Mai întâi trebuie să spulber această legendă a operației în sine.

Emallajul practicat foarte puțin acum zece-cinzecezece ani de câțiva chirurși fără scrupul, consta în răcărirea pielii, cu niște răzătoare speciale în aplicarea pe deasupra ei a unui strat de pastă albă și roz. Vă închipuiți însă, ce chin, înșierita în acest chip, nu avea voie nici să râdă, nici să plângă, nici să se lase sărutată.

Puține, prea puține cochete s'au Au rămas. — e drept, — noile procedee și azi emallajul a eșit cu totul din uz.

Au rămas, — e drept, noile pro-

cedee ale chirurgiei estetice. Ridicarea pielii ce atarnă la ambele părți ale bărbiei, tăierea și cusătura ei de câțiva centimetri în dreptul urechilor. Și aceasta însă fiind o operație dureroasă, foarte scumpă și nedând totdeauna rezultatele sperate, institutele mari de frumusețe, conduse de doctori specialiști, precunizează pentru pășrarea tinereții și a frumuseții, diferite cure interne și cataplasmele faciale.

Îmi propun a examina pe rând cu minuțiozitate, toate sfaturile date în această privință, ca una ce am vizitat zile întregi clinicile, cabinetele, unde cele mai mari cochete ale Parisului, își refac frumusețea.

Voi spune însă dela început, că nimeni nu se reținerește, nu se schimbă la fizic, la față și corp fără voință profundă, puternică, de a reuși, fără încredere în procedeele ce întrebunțează.

După cum nici o boală din lume, fie ea chiar ușoară, nu o poate lecuși nici un savant, fără voința lui de a se face bine, tot așa nici un masaj, nici o cremă, nici o apă de toaletă, nu ne vor fi utile, dacă moratul nostru va fi său scăzut, sau în veșnică iritație.

Mai în'ai deci, trebuie să ne simim a goni gândurile negre, tendința spre exagerare, care ne otrăvesc sângele, ne aduc insomnii și ori ne vețesc tenul ori îl umple de coșuri?

Primordiala condiție a frumuseții, este o bună circulație a sângelui. Urmează apoi multe altele.

Dar să vedem cum putem să obținem pe cea dintâi. Dimineața ne sculăm devreme și deschidem larg geamurile, pe orice timp.

Ideal ar fi, dacă am putea dormi mărar cu o jumătate fereastră deschisă, fie chiar din camera alăturată.

Aerul primenindu se noaptea mereu, ne dă o bună combustione a plămânilor, deci o perfectă circulație și un ten sănătos.

După ce ne sculăm, facem timp de zece minute câteva mișcări de gimnastică de cameră, în d'osebi mișcările respiratorii. Aspirăm aer cât timp întindem brațele cruce, apoi le aducem spre piept încet, și pe măsură dăm drumul aerului aspirat.

Facem aceasta de vreo zece, douăzeci de ori și putem fi sigure că plămânul nostru se va simți cum au

se poate mai bine. In urmă, vin mișcări de plecare ale mijlocului, de rotațione, etc. După ce terminăm cu gimnastică, dacă nu putem lua o baie caldă zilnică, însoțită de duș, luăm un lighian cu apă, un burete mare de cauciuc, muliem buretele și-l trecem pe tot corpul, apoi cu mânușa aspră și uscată, irecăm membrele până se roșesc bine.

Pe nru persoanele grase, masăjul cu ruloul cu găuri e foarte bun.

Cât despre fricțiunile cu eau de cologne, medicii francei în're care celebrul dr. Victor Planchet, sunt cu totul contra. Alcoolul fiind foarte volatil, îl absoarbe nu numai porii noștri, ci și plămânii, care se alcoolizează cu încetul. Dar despre fricțiuni și masajii, vom continua în numărul viilor.

LAURA

Împotriva brațelor roșii

CATEVA din tinerele noastre ci-titoare, imi scriu rugându mă a le da o rețetă împotriva brațelor cu pielea aspră (brobonată) și roșie.

— „Carnavalul e la ușe. Imi scriu „vrem să ne decoltăm, dar cum e posibil când nu avem o piele netedă și albă ca marmora?”

Ei bine, domnișoarelor, vă sfătuiesc ca în fiecare seară să vă ungeți brațele cu ulei fin de migdale, iar a doua zi dimineața, să le trecați bine cu peria aspră specială sau cu o mânușe de par de cal, până se roșesc ca petalele bujorilor. Acest tratament punând în circulație sângele, va face să devină netedă o piele oricât de aspră.

Cumpărați dela orice magazin ortopedic, un păhărel pentru baia ochilor. (Oilliere.) Puneți în fiecare seară apă de roze în ele și faceți pe rând baie ochilor, care se vor înfrumuseța și limpezi, mai cu seamă dacă picați în apă și câteva picături de collyre, luat dela farmacie.

O recomandație ce nu trebuie neglițată, e să țineți ochii deschiși la acest soi de baie.

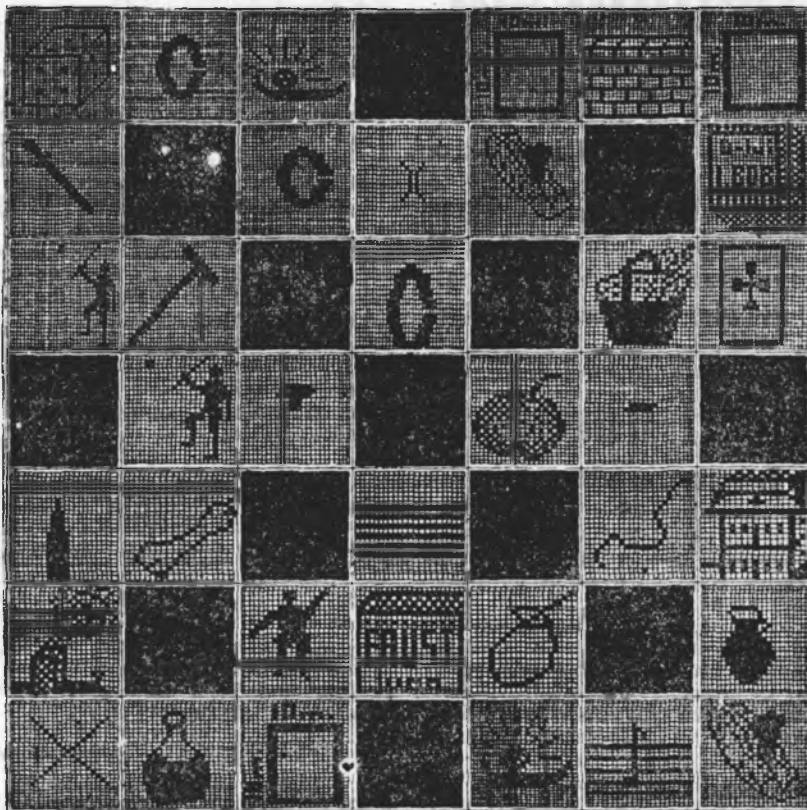
L.

ARGINTARIA PFORZHEIM
 BUCUREȘTI - STR. COLTEI 6
 SINGURUL MAGAZIN SPECIAL CU ORFEBRIE, TACĂMURI ȘI CRISTALE
 CEA MAI BOGATĂ EXPOZITIE CELE MAI EFTEINE PREȚURI
 FIIND DEPOZIT DE FABRICĂ

Joc. No. 1 (Rebus încrucișat)

(10 puncte)

de ALEX. MELENCIUC

ORIZONTAL:

- I FRUCT
- II BOALĂ
- III CREP
- IV ȘGOMOT
- V LĂCUSTĂ
- VI NEROD
- VII MUCENICE
- VIII CAPILAR
- IX OPTICOS
- X OS
- XI PRIMITIV
- XII TENCUIBIL

VERTICAL:

- I ZĂPĂCIT
- II AROMATIZATOR
- III REGULAT
- IV SPLENDOARE
- V CALIF
- VI TREABĂ
- VII LICHER
- VIII POPOR
- IX STRIGA
- X COTEȚ
- XV ORG
- XVII RELIGIOS

Concurs de jocuri

„REALITATEA ILUSTRATĂ“ va publica de aci înainte, spre deslegare numai jocuri trimise de cititori. Prin urmare în afară de concursul obișnuit pentru deslegarea de jocuri, în fiecare lună, vom avea și un concurs de compunere a jocurilor.

Concurenții trebuie să trimească la redacția noastră, toate jocurile pentru o săptămână. Acestea cuprind patru categorii de jocuri:

1) Un joc de cuvinte încrucișate, de silabe încrucișate, ilustrat sau neilustrat.

2) Un joc de golf de cuvinte, de antonime, de sinonime.

3) Un rebus, un polyndrom, o agramă.

4) Un joc lăsat la alegerea concurentului, din care se exclude însă cartea de vizită magică și aritmogri-fele.

Fiecare concurent va trimite prin urmare patru jocuri. Noi vom alege în fiecare săptămână, pe cele mai bune și într'un număr apar jocurile concurentului, care a izbutit, prin urmare ale unui singur autor. Acesta primește un premiu de 300 de lei.

Concurentul ales într'o săptămână, nu mai poate concura decât în luna următoare. Aceasta spre a evita ca componenții de jocuri, să poată fi și deslegătorii premiați cu certitudine.

Concursul începe cu data de 1 Decembrie.

Joc No. 1 (Brigitta Helm)

de I. MUNTEANU-Craiova

(10 puncte)

ORIZONTAL: 1) protecțiune (fig); 5) logofeți ai Divanului (od); 10) personajiu mitologic; 11) la joc de cărți; 12) nume masculin; 13) băutură spirtoasă; 14) prepoziție; 15) adv.; 16) 2 litere din tun; 17) fecior (inv.); 18) Notă muzicală; 19) plantă cu miros aromatic; 24) numele popular al lunii August; 27) verb; 28) operă literară; 30) interjecție; 31) pană de despicat; 32) ochi de lanț; 33) interjecție (inv.); 34) interj.; 35) care tinde la unitate; 39) țară în Grecia; 40) lustru de China; 41) pronume; 42) Transilvania (abreviat); 43) na; 44) 4 litere din citor; 45) de aur (poetic); 48) versuri; 49) sac deschis la mijloc formând 2 buzunare; 51) notă muzicală; 52) 4 litere din Cubea; 57) costum de bal; 58) Film în care Brigitta Helm a avut rolul principal; 59) pronume; 60) notă muzicală; 61) plantă; 62) meșteșugar; 26) conjuncție.

VERTICAL: 1) Intrebuințarea electricității în medicină spre scopuri diagnostice; 2) apă adâncă și limpede; 3) zile în calendarul roman; 4) afirmație; 6) articol; 7) vestit demagog (1744-1793); 8) parfumat; 9) informație; 19) pasăre din India; 20) carte de joc; 21) divinitate egipteană; 22) articol; 23) măsură (inv.); 24) notă muz.; 25) afecțiune de elocvență; 29) pădure tălată unde nu umblă oameni; 36) ia; 37) fir de fier; 38) luare în arendă; 46) plantă; 47) arie pe care se compun variațiuni; 50) înnod; 52) oraș în Italia; 53) di-baciu; 54) avere; 55) diafan; 62) șo-pron.

Deslegările jocurilor din No. 46, 47, 48, 49, 50 se primesc la redacție până la 10 Ianuarie 1929. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. De asemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Ianuarie 1929.

Căștigătorii premiilor pe luna Octombrie, sunt rugați a ne comunica adresele precise, spre a le putea trimite premiile.